

În mijlocul sfeșnicilor

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” (Apocalipsa 3:21)

În Psalmul 73, autorul mărturisește că s-a uitat cu jind la fericirea celor răi. Viața celor necredincioși părea îmbelșugată și ușoară, pe când viața celor credincioși părea una de continuă suferință. Nedreptatea aceasta l-a tulburat extraordinar de mult (Psalmii 73:2-16). Nedumerit, a intrat în Sfântul Locaș (Psalmii 73:16,17). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, a reușit să înțeleagă mai bine cum stăteau de fapt lucrurile.

Câteva secole mai târziu, apostolul Ioan, bătrân de-acum, a ajuns să fie exilat, din cauza mărturiei lui, pe o insulă stâncoasă. În necazul lui, a primit vestea că și bisericile aflate în grija sa erau în suferință. În acel moment critic, a primit o viziune în care l-a văzut pe Hristos cel viu în sanctuarul ceresc. La fel ca psalmistul, a primit de la Domnul o descoperire despre unele taine ale vieții de aici și despre lupta pe care aceasta o presupune. Scena sanctuarului i-a dat încredere în prezența și în protecția lui Hristos și încurajarea de a le transmite această încredere bisericilor din vremea lui, precum și tuturor generațiilor de creștini de până la sfârșitul istoriei.

**12 ianuarie – Sabat de consacrare pentru misiune
(colectă Misiunea Globală)**

1. În ce circumstanțe ne spune Ioan că a primit viziunile?

Apocalipsa 1:9 “Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necez, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.”
Apocalipsa 1:9

Patmosul era o insulă mică din Marea Egee, avea circa șaisprezece kilometri în lungime și zece în lățime (în zona cu cea mai mare întindere). Era una dintre insulele folosite de romani drept colonii corecționale pentru deținuții politici. Scriitorii creștini timpurii care au trăit relativ aproape de vremea în care a fost scrisă Apocalipsa afirmă că autoritățile romane îl exilasera pe Ioan pe Patmos din cauza credinței. Fără îndoială că bătrânul apostol a suportat acolo toate greutățile înțemnițării romane. A fost tratat probabil ca un infractor, pus în lanțuri, hrănit prost și supus la muncă grea sub biciul gărzilor romane nemiloase.

„Patmos, o insulă stearpă și stâncoasă în Marea Egee, fusese ales de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor, dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieții, precum și de lucrarea plină de sânguință a anilor de mai înainte, el a avut părtășie cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii cerului și de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 421).

2. Ce alți oameni amintiți în Biblie au îndurat greutăți, deși (sau, mai bine spus, din cauză că) l-au fost credincioși lui Dumnezeu?

Daniel 3:16-23

“Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată, văd cerurile deschise și pe Faptele 7:54-60 Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” Apoi, a îngenucheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe, a adormit.” Fapte 7:54-60

Urmașii lui Hristos să nu uite niciodată că nu sunt singuri atunci când se află în circumstanțe asemănătoare cu cele în care s-a aflat Ioan. Același Isus care a venit la Ioan cu cuvinte de speranță și de încurajare în acea împrejurare grea din viața lui este mereu alături de credincioșii Săi și îi susține.

Cum putem deosebi suferința din cauza credinței de suferința din alte motive, de exemplu, din cauza unei decizii greșite? Ce putem spune despre suferința fără vreun motiv evident? Cum putem să avem încredere în Domnul în orice situație?

Luni, 7 ianuarie

În ziua Domnului

3. Despre ce zi se afirmă în Biblie că este a Domnului? Ce importanță a avut această zi pentru Ioan în experiența sa dificilă?

Apocalipsa 1:10 „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe,” Apocalipsa 1:10

Exodul 31:13 „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.’” Exodul 31:13

Isaia 58:13 “Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinști, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării,” Isaia 58:13

Matei 12:8 “Căci Fiul omului este Domn și al Sabatului.” Matei 12:8

„A fost o zi de Sabat când Domnul slavei i S-a arătat apostolului exilat. Sabatul era păzit de Ioan tot cu aceeași sfințenie pe Patmos, ca și atunci când le predica oamenilor în orașele și cetățile Iudeei. El considera făgăduințele prețioase ce fuseseră date cu privire la ziua aceea ca fiind ale sale” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 428).

Textul lasă să se înțeleagă că apostolul Ioan a primit viziunea în Sabatul zilei a șaptea. Desigur că el aștepta cu speranță evenimentele viitoare și mai ales a doua venire a lui Hristos (compară cu Apocalipsa 1:7), numită și ea „ziua Domnului” (Isaia 13:6-13; 2 Petru 3:10), însă aici s-a referit la timpul în care a primit viziunea despre aceste evenimente viitoare, și anume la Sabat, „ziua Domnului”. În suferința prin care trecea, fără îndoială că Sabatul acesta special a devenit pentru el o pregustare a vieții lipsite de orice durere, de care el și toți credincioșii din toate secolele urmează să aibă parte după a doua venire a lui Hristos. În gândirea iudaică, Sabatul este considerat o pregustare a „lumii viitoare” (în ebraică: *olam haba*).

„Sabatul pe care Dumnezeu îl instituisese în Eden a fost (...) scump pentru Ioan pe insula pustie. (...) Ce Sabat a fost acela pentru exilatul singur, mereu prețios în ochii lui Hristos, dar acum mai onorat ca niciodată! Niciodată nu învățase atâtea de la Isus. Niciodată nu auzise un adevăr atât de glorios” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 955).

Compară Exodul 20:10,11 cu Deuteronomul 5:15. Aici se arată că Sabatul este o zi de comemorare a creării și a eliberării, o zi de aducere-aminte că Dumnezeu ne-a făcut și ne-a răscumpărat. Cum putem păstra vii în minte aceste două realități în fiecare Sabat?

Marti, 8 ianuarie

Întâlnirea cu Hristos pe Patmos

4. Compară modul în care îl descrie Ioan pe Hristos cu ființa divină din viziunea lui Daniel. Cum îi apare Isus în viziune? Ce face El?

Apocalipsa 1:12-18 „Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii Daniel 10:5,6 îi erau niște flăcări ca de foc, dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuetul unei mari mulțimi.” Daniel 10:5,6

Ioan îl vede pe Isus îmbrăcat în haină preoțească și umblând printre sfeșnice – o imagine din templul israelit luminat cu sfeșnice (1 Împărați 7:49) – imagine care ne trimite cu gândul la făgăduința

dată de Domnul israeliților că va umbla în mijlocul lor și va fi Dumnezeul lor (Leviticul 26:12). În Apocalipsa, sfeșnicele reprezintă cele șapte biserici din Asia, destinatarele inițiale ale acestei scrieri. Prin umblarea simbolică printre sfeșnice, Isus împlinește făgăduința dată israeliților de a fi cu ei mereu, până când avea să-i mute în casa lor veșnică.

Și reprezentarea lui Isus ca preot printre sfeșnice este preluată dintr-o practică din templul din Ierusalim. În fiecare zi, era rânduit un preot care să țină aprinse sfeșnicele din Locul Sfânt. El se ocupa de curățarea sfeșnicelor și de reumplerea lor când lumina lor scădea, înlocuia fitilurile stinse, turna untdelemn proaspăt și apoi le reaprindea. El cunoștea astfel foarte bine starea fiecărui sfeșnic. La fel, Isus cunoștea foarte bine nevoile și circumstanțele în care se găsea biserica din timpul lui Ioan și cunoaște situația bisericilor din toate timpurile. Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.

5. Ce ne spun textele următoare despre cât de bine cunoaște Isus situația și nevoile bisericilor la care face referire?

Apocalipsa 2:2,9,13,19 Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și bațjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.

„Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: «Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar

Apocalipsa 3:1,8,15 ești mort. Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Apocalipsa 3:1, 8, 15

Isus folosește în dreptul Său titlurile lui Dumnezeu: „Cel dintâi și Cel de pe urmă” (vezi Isaia 44:6; 48:12). Cuvântul grecesc pentru „din urmă” este *eschatos*, din care provine termenul „escatologie” („timpul sfârșitului”). Aceasta ne arată că în centrul escatologiei se află Isus Hristos, Cel care are ultimul cuvânt în evenimentele finale. El este „Cel viu” și El ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18). Cheile sunt simbolul puterii și autorității. Urmașii Lui credincioși nu au motive să se teamă, întrucât până și morții se află sub paza Sa. Și dacă El are grijă de morți, nu va avea El cu mult mai multă grijă de cei vii? (Vezi Matei 22:32.)

6. Isus i-a încredințat lui Ioan câte un mesaj pentru fiecare dintre cele șapte biserici din Asia, dar în Asia nu existau doar șapte biserici. Ce ne spune aceasta despre semnificația simbolică a mesajelor pentru creștini, în general?

Apocalipsa 1:11,19,20

„care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.” Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici și cele șapte sfeșnice sunt șapte Biserici.” Apocalipsa 1:11, 19-20

Mesajele către cele șapte biserici au trei aplicații majore:

Aplicația istorică. Ele au fost trimise inițial celor șapte biserici existente în secolul I în cetățile prospere din Asia. Creștinii de acolo se confruntau cu probleme serioase. Unele cetăți au stabilit ca în templele lor să i se aducă închinare împăratului, ca semn al loialității lor față de Roma. Închinarea la împărat a devenit obligatorie. De asemenea, cetățenilor li se cerea să participe la evenimente publice și la ceremonii religioase păgâne. Mulți creștini care au refuzat să participe au plătit cu moartea. La cererea lui Hristos, Ioan a notat cele șapte mesaje pentru a-i ajuta să înfrunte aceste situații.

Aplicația profetică. Deoarece Apocalipsa este o carte profetică, înseamnă că mesajele către cele șapte biserici sunt de natură profetică. Starea spirituală a acestor biserici coincide cu starea spirituală a bisericii lui Dumnezeu din diferite perioade ale istoriei. Scopul acestor mesaje este să ofere, din perspectivă divină, o analiză generală a stării spirituale a creștinismului începând din primul secol și până la sfârșit.

Aplicația universală. Deși au fost trimise inițial bisericilor din Asia, cele șapte mesaje conțin și lecții valabile pentru creștinii din toate secolele. Ele au fost trimise împreună sub forma unei singure scrisori, care trebuia citită în fiecare biserică (Apocalipsa 1:11). Prin urmare, ele înfățișează diferite tipuri de creștini din locuri și perioade diferite. Spre exemplu, caracteristica generală a creștinismului

contemporan este starea laodiceeană, însă unii creștini se pot regăsi în același timp și în descrierea altei biserici. Vestea bună este că, indiferent de starea noastră spirituală, Dumnezeu „vine în întâmpinarea fapturilor omenești acolo unde se află ele” (Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 23).

Dacă Domnul i-ar scrie o scrisoare de acest fel bisericii tale locale, ce i-ar spune despre probleme cu care se confruntă și despre starea ei spirituală?

Joi, 10 ianuarie

Mesajul către biserica din Efes

Efesul, capitala Asiei, era cea mai mare cetate din această provincie romană și era situat pe rute comerciale importante. Fiind cel mai mare port maritim din Asia, era un centru comercial și religios foarte influent. Avea multe clădiri publice – temple, teatre, gimnazii, băi publice și bordeluri. Era cunoscut și pentru practica și arta magiei. Și îi mergea vestea pentru imoralitatea și superstiția cetățenilor. Și da, tot acolo se găsea și cea mai influentă biserică creștină.

7. Cu ce titlu Se prezintă Domnul Isus acestei biserici? Ce lucruri apreciază El la ea? Ce îngrijorare Își exprimă?

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: ‘Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: «Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai oboșit. Dar ce am **leremia 2:2** împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.» Apocalipsa 2:1-4 „Du-te și strigă la urechile cetății Ierusalimului: ‘Așa vorbește Domnul: «MI-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta când erai logodită, când Mă urmai în pustie, într-un pământ nesemănat.» Ieremia 2:2

În prima parte a existenței bisericii din Efes, creștinii de aici erau recunoscuți pentru credințioșia și dragostea lor (Efeseni 1:15). Deși erau supuși la presiuni atât din afară, cât și din interior, ei au rămas neclintiți și credințioși. Aveau zel și aderau la învățăături sănătoase; nu tolerau printre ei învățători mincinoși. Totuși, pe măsură ce au pus accent pe învățătură și pe comportament, dragostea lor pentru

Hristos și pentru frații de credință a început să scadă. Erau neclintii și credincioși, însă, fără dragoste, faptele lor au devenit reci și legaliste.

8. Ce îi sfătuiește Isus să facă? În ce ordine?

Apocalipsa 2:5-7 "Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc." Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor
Duhul: "Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu." Apocalipsa 2:5-7

În plan profetic, situația bisericii din Efes corespunde cu situația generală și cu starea spirituală a bisericii din primul secol. Biserica primară a fost caracterizată de dragoste și de credincioșie față de Evanghelie. Totuși, spre sfârșitul secolului, biserica a început să-și piardă ardoarea dragostei dintâi și să se distanțeze de simplitatea și de puritatea Evangheliei.

Imaginează-ți că faci parte dintr-o comunitate în care dragostea scade. Membrii ei nu practică neapărat un păcat cunoscut sau fățiș. Dintr-un anumit punct de vedere, ei fac ce este bine, totuși suferă de formalism și de răceală spirituală. Cum îi poate ajuta sfatul dat de Isus aici să iasă din această stare?

Vineri, 11 ianuarie

Un gând de încheiere

„Persecutarea lui Ioan a devenit un mijloc al harului. Patmosul s-a umplut de slava Mântuitorului înviat. Ioan îl văzuse pe Hristos în formă umană, cu semnele cuielor, veșnica Lui slavă, la mâini și la picioare. Acum i s-a îngăduit iar să-L vadă pe Domnul său înviat, îmbrăcat în atâta slavă, cât este capabil un om să vadă fără să moară.

Faptul că Hristos i s-a arătat lui Ioan ar trebui să fie pentru toți, credincioși și necredincioși, o dovadă că avem un Hristos viu. Ar trebui să-i dea putere de viață bisericii. Câteodată nori negri îi înconjoară pe cei din poporul lui Dumnezeu. Pare că oprimarea

și persecuția îi vor șterge de pe fața pământului. Însă în astfel de momente sunt transmise cele mai instructive lecții. De multe ori, Hristos intră în închisori și li Se descoperă aleșilor Săi. El este în foc, împreună cu ei pe rug. După cum stelele strălucesc cel mai puternic în noaptea cea mai întunecoasă, tot așa cele mai luminoase raze ale slavei lui Dumnezeu se descoperă în bezna cea mai adâncă. Cu cât e cerul mai negru, cu atât mai limpezi și mai impresionante sunt razele Soarelui Neprihănirii, Mântuitorul înviat” (Ellen G. White, *The Youth’s Instructor*, 5 aprilie 1900).

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 56, „Patmos”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 27–33

1. Care loc de la sanctuar avea să fie sfințit de slava Domnului?

2. Cât valora darul pe care trebuia să-l plătească și bogatul, și săracul, fără deosebire?

3. Cu ce a confundat Iosua glasul celor care cântau în tabără?

4. Ce făcea poporul atunci când se ducea Moise la cortul întâlnirii?

Istoria mântuirii, cap. 46

5. Ce a expus în fața lumii execuția lui Ian Hus?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 2:7

Pasajul studiat: În studiul de față, vom analiza introducerea la mesajele către cele șapte biserici (Apocalipsa 1:9 – 2:7).

Introducere: Apocalipsa 1:9-20 constituie fundalul pentru mesajele din capitolele 2 și 3 către cele șapte biserici. Diferite aspecte ale caracterului lui Hristos creează contextul special pentru fiecare dintre aceste mesaje. Isus cunoaște fiecare dintre cele șapte biserici și are ceva de spus în legătură cu situația ei specifică. Studiul se încheie cu o analiză detaliată a mesajului către biserica din Efes (Apocalipsa 2:1-7).

Temele studiului:

I. Identitatea zilei Domnului, din Apocalipsa 1:10

Pentru Ioan, ziua Domnului însemna, pe baza dovezilor pe care le avem, ziua Sabatului.

II. Isus are un mesaj anume pentru fiecare biserică.

Isus Se adresează celor șapte biserici făcându-Se cunoscut prin anumite caracteristici ale Sale menționate în viziunea introductivă (Apocalipsa 1:9-20).

III. Rezumatul cărții Apocalipsa în cuvintele lui Ioan (pe baza textului din Apocalipsa 1:19)

În Apocalipsa 1:19, Ioan face un rezumat al viziunii: „lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele”. Apocalipsa 4:1 arată că mare parte a cărții se ocupă de viitor. Viitorul acesta începe din timpul lui Ioan și se întinde până la sfârșitul timpului.

IV. Interpretarea celor șapte mesaje către cele șapte biserici

Mesajele către cele șapte biserici conțin informații pentru bisericile efective din Asia Mică, dar vizează și creștinismul din diferite perioade ale istoriei.

Aplicația pentru noi: Participanții sunt invitați să se gândească la implicațiile măreției înfricoșătoare a lui Isus din Apocalipsa 1:12-16, la reacția lui Ioan în fața acestei imagini și la răspunsul blând și liniștitor dat de Isus (vers. 17,18).

Partea a II-a: COMENTARIU

Viziunea introductivă din Apocalipsa (Apocalipsa 1:12-18) conține imaginea plină de slavă a lui Isus. El este „Fiul omului” (vers. 13), Cel care a murit și care este viu în vecii vecilor (vers. 18). Având la bază Daniel 10:5,6 și alte câteva texte din Vechiul Testament, viziunea aceasta îl înfățișează pe Isus așa cum a fost El văzut pe pământ doar cu ocazia Schimbării la Față. Diferite caracteristici ale Sale menționate aici sunt reluate în cele șapte mesaje din capitolele 2 și 3. Viziunea este astfel un fel de fundal pe care se desfășoară acest prim moment al descoperirii. Versetele care o încadrează (11 și 19) arată că Ioan a primit viziunea din întreaga carte între aceste două versete.

După ce analizează viziunea despre Isus (Apocalipsa 1:12-18), studiul ia în discuție și locul și timpul primirii viziunii (vers. 9-11), interpretarea fundamentală a viziunii (vers. 19,20) și mesajul către biserica din Efes (Apocalipsa 2:1-7).

Temele principale ale studiului 2 pe larg:

I. Identitatea zilei Domnului din Apocalipsa 1:10

Opinia cel mai larg acceptată de comentatori în general este că „ziua Domnului” din Apocalipsa 1:10 este duminica, prima zi a săptămânii. Argumentul este acela că părinții bisericii de mai târziu au folosit expresia aceasta cu referire la duminică și că echivalentul ei în limba latină, *dominus dies*, a devenit una dintre denumirile duminicii în Biserica Romano-Catolică. Însă toate textele în care duminica este numită „ziua Domnului” au fost scrise mult mai târziu decât Apocalipsa și nu pot servi ca dovadă că pentru Ioan expresia ar fi avut acest sens.

Explicația cea mai plauzibilă este că prin această expresie Ioan s-a referit la Sabatul zilei a șaptea. Expresia „ziua Domnului” (*kuriakê hemêra* – „ziua domnească”) nu mai apare nicăieri exact în această formă în Noul Testament sau în traducerea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta), însă apar multe expresii echivalente cu referire la Sabatul zilei a șaptea. Ziua a șaptea este „ziua de odihnă, închinată Domnului [*kuriô*], Dumnezeului tău” sau „a Domnului, Dumnezeului tău” (Exodul 20:10; Deuteronomul 5:14). „Domnul” (în Septuaginta: *kurios*) menționează de multe ori că ziua a șaptea este „Sabatul Meu” (*ta sabbata mou* – Exodul 31:12,13; Leviticul 19:3,30; 26:2; Isaia 56:4-6;

Ezechiel 20:12,13,16,20-21,24; 22:3-8; 23:36-38; 44:12-24). În textul ebraic din Isaia 58:13, Yahwé numește Sabatul „ziua Mea cea sfântă”. Și, în fine, toate cele trei evangheliile sinoptice notează că Isus a spus că „Fiul omului este Domn... al Sabatului [*kurios tou sabbatou*]” (Matei 12:8; Marcu 2:27,28; Luca 6:5). Ar fi prin urmare ciudat ca Ioan să folosească expresia „ziua Domnului” pentru altă zi decât sâmbăta.

II. Isus are câte un mesaj distinct pentru fiecare biserică.

Descrierea lui Isus, la începutul cărții Apocalipsa, este extraordinară (Apocalipsa 1:12-20). Dar El are o relație apropiată cu cele șapte biserici (vers. 20), le cunoaște îndeaproape (Apocalipsa 2:2,9,13,19; 3:1,8,15) și Se prezintă fiecăreia cu una, două sau trei caracteristici din viziunea introductivă.

Mesajul către Efes (Apocalipsa 2:1), de exemplu, amintește că El este Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă (Apocalipsa 1:20) și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (vers. 12,13). În mesajul către Smirna (Apocalipsa 2:8), Isus este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat (Apocalipsa 1:17,18). În scrisoarea către Pergam, este Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri (vers. 16). La fel se procedează și în celelalte scrisori.

Observăm aici un fapt interesant: Isus i Se prezintă fiecărei biserici în mod diferit. Prin urmare, niciuna dintre aceste șapte biserici nu are tabloul complet al lui Isus. Dar El cunoaște perfect fiecare biserică, îi înțelege situația și nevoile reale. De aceea are un mesaj distinct și concret pentru fiecare dintre ele. Dacă nicio biserică și niciun creștin nu are un tablou complet al lui Isus, atunci avem toate motivele să fim smeriți. Cu toții avem de învățat, chiar dacă beneficiem de o mare lumină.

III. Rezumatul cărții Apocalipsa în cuvintele lui Ioan (Apocalipsa 1:19)

Scriitorul cărții Apocalipsa include adesea în textele de tranziție indicii despre structura cărții și despre ideile ei principale. Un astfel de text de tranziție este Apocalipsa 1:19. Aici, Ioan prezintă structura generală a cărții. Textul începe astfel: „Scrie, deci, ce ai văzut” (traducerea autorului). Enunțul acesta se aseamănă cu cel din versetul 11: „Scrie ce vezi” (traducerea autorului). Verbul „a vedea” este în versetul

11 la timpul prezent, iar în versetul 19, la timpul trecut (indicativul aorist grecesc). Aceasta înseamnă că toată viziunea din Apocalipsa a fost dată între porunca din versetul 11 și porunca din versetul 19. Acum i se cere să o treacă în scris.

Deci ce a văzut Ioan? Două lucruri: „Lucrurile care sunt” și lucrurile „care au să fie după ele” (vers. 19). Așadar, cartea Apocalipsa cuprinde lucrurile care se petreceau în timpul celor șapte biserici și lucrurile care urmau să se petreacă după aceea. O parte a ei se referă la perioada în care trăia Ioan, iar cealaltă parte la evenimente care urmau să aibă loc după această perioadă.

În Apocalipsa 4:1, Isus îi spune lui Ioan: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” Textul acesta reia aproape cuvânt cu cuvânt Apocalipsa 1:19. Începând cu acest text (4:1), Apocalipsa tratează în principal ceea ce pentru Ioan era viitorul. Se mai fac unele referiri la jertfa lui Isus (Apocalipsa 5:6; 12:11), la întronarea Sa (Apocalipsa 5:6-14) și chiar la evenimentele anterioare creării lumii (Apocalipsa 12:4), însă în atenție se află evenimentele care, din punctul de vedere al lui Ioan, aveau să se petreacă în viitor.

La ce se referă expresia „lucrurile care sunt” din Apocalipsa 1:19? La lucrurile prezentate între Apocalipsa 1:19 și 4:1, adică lucrurile amintite în mesajele către cele șapte biserici. Mesajele acestea, deși au implicații importante pentru întreaga eră creștină, pun accent în special pe situația celor șapte biserici propriu-zise din vremea lui Ioan și sfaturile pe care li le dă Isus. Apocalipsa 1:19 ne arată că textele-cheie ne pot ajuta să descoperim ce structură a avut această carte în mintea lui Ioan și în mintea Aceluia care i-a dat viziunea.

IV. Interpretarea celor șapte mesaje către cele șapte biserici

Mesajele către cele șapte biserici nu sunt scrise în stil apocaliptic, ca Daniel 7 sau Apocalipsa 12. Ele sunt „scrisori profetice”. Seamănă mai degrabă cu epistolele lui Pavel sau cu Matei 24 decât cu Daniel 2. Prin urmare, ele se adresează în primul rând bisericilor respective din Asia Mică, destinatările inițiale (Apocalipsa 1:4,11), și, implicit, tuturor celor care le-au citit (Apocalipsa 1:3; 2:7,11,17,29 etc.).

Totuși, la data aceea, în Asia nu existau doar aceste șapte biserici, iar starea lor spirituală este similară cu starea spirituală a creștinismului în

diferite perioade ale istoriei, începând cu timpul lui Ioan și până astăzi. În mesajele către ele putem găsi și o vedere de ansamblu asupra evenimentelor majore din istoria creștină. Perioadele acestea sunt tratate succint în studiile 2 și 3.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. *De ce Isus cel bun și iertător, cel care a spălat picioarele ucenicilor, Se prezintă într-un mod atât de spectaculos și de înfricoșător în Apocalipsa 1:12-16?* Este adevărat că apariția lui Isus l-a cutremurat pe Ioan până în străfundul ființei, însă nu aceasta a fost efectul căutat de Isus (vers. 17,18). **Dumnezeu procedează uneori cu noi la fel cum ar proceda un învățător pentru a câștiga respectul elevilor lui și pentru ca aceștia să-l ia în serios. Însă a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi. Tatăl este exact așa cum este Isus (Ioan 14:9).**

2. *Ce ne spune portretul lui Isus din Apocalipsa 1 despre capacitatea Sa de a capta atenția tuturor oamenilor?* Când notează viziunea aceasta, Ioan spune că a văzut „pe cineva care semăna cu Fiul omului”, care avea părul alb, ochii ca para focului și fața ca soarele când strălucește în toată puterea lui; care ținea în mâna dreaptă șapte stele; care este „Cel dintâi și Cel de pe urmă” și care ține cheile morții și ale Locuinței morților. Descrierea aceasta este asemănătoare cu expresia „Unul ca un Fiu al omului” din Daniel 7:13 și cu siguranță că a reușit să capteze atenția evreilor evlavioși care îl așteptau cu dor pe Mesia. Pe de altă parte, comentatorii au remarcat faptul că descrierea aceasta reușea să capteze și atenția păgânilor, datorită concepțiilor acestora despre zeități. Observăm deci că **Isus este prezentat aici ca Unul capabil să împlinească așteptările tuturor oamenilor. El coboară la nivelul nostru și ne ridică de acolo. El este ca noi și totuși ține cheile morții și ale Locuinței morților. El este atotputernic și totuși este înțelept și iubitor. El corespunde perfect nevoilor omenirii.**